La perseverança del capitalisme en el tecnofeudalisme

Per Héctor Salmerón Porres i tutoritzat per David Casacuberta.

Treball de Fi de Grau. Grau de Filosofia. Curs 2025-2026. Facultat de Filosofia i lletres UAB.

Grau: Filosofia

Curs acadèmic: 2025-2026

L'estudiant Héctor Salmerón …… amb NIF 1633449……..……..

Lliura el seu TFG: La perseverança del capitalisme en el

tecnofeudalisme……

……..

……

Declaro que el Treball de Fi de Grau que presento és fruit de la meva feina personal, que no copio ni faig servir idees, formulacions, cites integrals o il·lustracions diverses, extretes de cap obra, article, memòria, etc. (en versió impresa o electrònica), sense esmentar-ne de forma clara i estricta l'origen, tant en el cos del treball com a la bibliografia.

Soc plenament conscient que el fet de no respectar aquests termes implica sancions universitàries i/o d'un altre ordre legal.

SIGNATURA

Bellaterra, 8..... de Juny..... de 2026.

Índex:

Introducció:

- “Tecnofeudalismo, el sigiloso sucesor del capitalismo”

Cos del text:

- Tesi central d’aquest treball
- Què fa al tecno ionqui, ionqui?
- La pornificació de la cultura
- La cosmotècnica de Yuk Hui

Conclusions:

- Solucions personals

Aquest treball sorgeix de la meva urgència per desintoxicar-me de la tecnologia. Sorgeix per l'assumpció de no voler conformar-me amb la realitat en la que jo i la meva generació ens trobem submergits, realitat la qual s'escapa del nostre enteniment. Amb aquest text pretenc alertar al lector dels perills de la perpetuació de l'actual ordre establert i d'expressar la meva visió del món actual amb un concepte que descriu la meva visió humanista sobre el que jo suposo que és el subjecte actual: el tecno ionqui.
This work arises from my urgent need to detox from technology. It stems from my refusal to accept the reality in which both my generation and I find ourselves immersed—a reality that increasingly escapes our understanding. Through this text, I aim to warn the reader about the dangers of perpetuating the current established order and to express my vision of the contemporary world through a concept that encapsulates my humanist perspective on what I believe to be the modern subject: the techno-junkie.

Paraules clau: Tecnofeudalisme, Capitalisme, Tecno ionqui.

Introducció:
"Tecnofeudalismo, el sigiloso sucesor del capitalismo"
Començaré amb l'obra de Yanis Varoufakis "Tecnofeudalismo, el sigiloso sucesor del capitalismo" per explicar què és el tecnofeudalisme.
Les bones vibres i educació d'un cambrer, la llàgrima d'alegria d'un professor quan un alumne resol un problema del que tenía dificultats, és lo que Varoufakis entén com a treball experiencial, concepte que no es pot mercantilitzar. Els capitalistes deuen el seu benefici a la seva incapacitat per mercantilitzar el treball experiencial. Això és una incapacitat moral per la seva condició de classe que no es pot arribar a comprar mai. És un força generacional d'esforç, passió i moral obrera que ve donada per la nostra condició materialista, la qual es tradueix en l'experiència de tenir menys recursos, poder, oportunitats i privilegi que la classe alta.
Aquesta diferència la reconeixem i transmetem en una forma d'afecte que els capitalistes no tenen. Actualment apreciem un bon tracte professional perquè és orientatiu davant d'un excés de disuassió: excés de positivitat, mass-media, existencialisme de massa, i el concepte del núvol. La sensació d'aquesta incapacitat dels capitalistes se'm presenta com un brisa anarco primitiva que m'acarona d'esperança.
Per Marx, la naturalesa del diner és "el poder enajenado de la humanidad"[1]. El diner és més que una mercaderia, és un equivalent general on tots ens trobem dependents, on la nostra identitat, supervivència i experiència es veu sotmesa.
La diferència que vinc a explicar és amb la naturalesa del capital digital, i és purament existencial. Els diners de la teva compta del banc tenen la mateixa naturalesa que els d'Elon Musk, actual home més ric del món, on cap dels dos son reals en forma extraïble. Poden fluir, però realment tenen existència física?
L'estructura actual del sistema financer no admet l'existència total de liquiditat monetària, tots els usuaris d'un banc en concret no poden extreure tots els diners en efectiu de la seva conta bancària.

[1] P.179

El diner no deixa de ser una mercaderia universal, pero el diner digital és una representació electrònica d'aquest que no té la mateixa existència física, és informació digital. Això és un fet que explica que el capital digital, no es pot analitzar ni comprendre com el seu concepte clàssic, sobretot recalcant l'experiència i la vivència de la classe treballadora, és un nou tipus de sotmetiment.

El feudalisme

Per explicar el tecnofeudalisme, primer he d'explicar que va ser el feudalisme.

En aquella època, la meritocràcia no existía. El feudalisme no era pròpiament un sistema de castes sinò un sistema estamental. Igualment, la vida econòmica no requería prendre decisions econòmiques. La gent naixia amb la classe que moría. La il·lusió d'un serf per ser amo de les seves terres era impensable.

Paral·lelisme amb Varoufakis:

En paraules de Varoufakis faré una analogia històrica per comparar els fets del feudalisme amb l'actual tecnofeudalisme amb paral·lelismes: Al segle XVIII gràcies als avenços del transport marítim i la navegació, el comerç internacional de productes (globalització per avenç tecnològic) els terratinents britànics (els tecnòcrates) van fer el desallotjament dels pagesos, que van donar algo que la majoría de gent ja havia perdut desde la invenció de l'agricultura: la possibilitat d'escollir (els tecnòcrates, amb més subtilesa, van instaurar-se al núvol, donant l'opció d'algo que la majoría de gent havia perdut desde la invenció d'Internet: la possibilitat d'escollir). Els terratinents podien escollir treballar al camp, que abans era seu, per una plusvàlua, un sou a través de la seva mà d'obra a canvi de certa mercadería produïda (les empreses gestores d'APPS, s'havíen d'adaptar al lloguer de l'App Store en un principi, posteriorment al lloguer de la Google Play Store. Nosaltres, els pagesos, vam escollir sense adonar-nos, cap sou a través de la nostra mà d'obra realment senzilla l'atenció al núvol a canvi d'X temps invertit, on la llei instaurada beneficia als gestors d'ambdós tipus d'empreses). Els antics serfs que van rebutjar un treball miserable per un salari ínfim es van morir de gana (els antics ciutadans que van rebutjar aquesta moda aparentment passiva i positiva per una il·lusió d'estatus social i adaptació al corrent, actualment segur que viuen més tranquils si ho segueixen rebutjant). Els orgullosos aristòcrates que es van negar a acceptar la mercantilització de les seves terres es van arruïnar (els orgullosos capitalistes o ja tecnòcrates que es van negar a acceptar la renda oferida pels actuals homes més rics del món, van perdre la batalla megalomaniaca).

Seguint el fil actual, es pot reflexionar que si la nostra atenció és la base del increment del capital digital, concretament, l'expansió del núvol, l'atenció esdevé una mercaderia digital capaç de ser calculada i comercialitzada, on el consumidor no compra, sinó que atén. Compra un mòbil, compra un servei de connexió, on tot recau al lloguer del núvol segons Varoufakis.

A través d'un objecte real com el mòbil, se'ns intenta vendre un valor experiencial amb referència, però amb inquietud de valor de veritat. L'experiència de l'usuari (comprador passiu), travessa una pantalla, una xarxa social, amb un algorisme determinat, en un format determinat (el més efectiu es el de "reel" o "short") programat per una tecnologia suposadament neutra, reforçament dedicada a la seva atenció i perfil digital.

Abans del núvol

L'invenció de la radio i la TV van suposar una oportunitat de promoció per les mercaderies clàssiques. Baudrillard ho va comprendre com una inscripció orbital a un lloguer satel·lital abans de l'existència del núvol, però jo crec que la naturalesa de l'acció econòmica era diferent als intents de descriure lo social a través de la historia, l'antropologia, la sociologia, la filosofia o qualsevol àrea del coneixement que no fos l'economia, pel fet de que qualsevol empresa del món tenia i segueix tenint l'oportunitat de promocionar-se nacionalment o mundialment d'una manera més ràpida en la totalitat de les oportunitats econòmiques.[2]

La diferència és que l'anunciant pagava un preu per promocionar el seu producte per l'antena, i les empreses que venien televisors i radios, generaven benefici per la venta de cada unitat d'aquestes, no com la televisió per cable, on tothom ha de pagar el lloguer satel·lital, encara que el negoci de l'atenció tal i com el vull explicar recau en aquest origen.

Aquí s'introdueixen els estrategues que van formatejar la tecnoestructura, deixant de banda la típica lluita darwiniana entre la existència de productes dins d'un mercat competitiu.

Varoufakis explica dos successos de la història d'Estats Units que representen el moment en què el capitalisme va ser reorganitzat i estabilitzat després de les seves grans crisis del segle XX: el "New Deal" i el sistema de "Bretton Woods".

L'origen del núvol

El New Deal va ser un conjunt de polítiques impulsades als Estats Units per Franklin D. Roosevelt després de la Gran Depressió. Per a evitar el col·lapse social i polític, l'Estat va intervenir fortament en l'economia mitjançant obres públiques, ajudes socials, regulació financera i protecció laboral. La idea era reactivar el consum i retornar estabilitat al sistema capitalista.

Bretton Woods, en canvi, va ser un acord internacional signat l'any 1944, amb l'objectiu de crear un ordre econòmic mundial estable per a evitar noves crisis com les d'entreguerres. Allí es va decidir que el dòlar estatunidenc sería la moneda central del sistema financer internacional, i es van crear institucions com l'FMI (Fons Monetari Internacional) i el Banc Mundial per a coordinar l'economia global.

Varoufakis considera crucials aquests dos moments històrics per explicar la naturalesa i la història del capital digital perquè mostren l'etapa en la qual el capitalisme encara estava basat principalment en la producció industrial, l'ocupació i el consum real. L'Estat regulava parcialment el mercat i les finances estaven més controlades. Segons ell, aquest va ser l'últim gran equilibri del capitalisme clàssic.

Quan aquest model va començar a desfer-se amb la desregulació financera, l'auge del deute i posteriorment amb les plataformes digitals, el sistema va deixar de girar al voltant de la producció de béns i va començar a dependre cada vegada més del control financer i tecnològic. Aquí és on Varoufakis situa el pas cap al tecnofeudalisme.

Amb la desaparició de Bretton Woods, es va permetre als banquers d'arreu del món, alliberats del New Deal, apostar a la bossa de valors primer amb els diners d'altra gent i després amb sumes desmesurades de capital. Així doncs, s'explica amb més profunditat l'execució del capital digital.

2

Un préstec es basa únicament en el tecleig del banquer d'x quantitat de diners a la base de dades del demandant i del propi banc per realitzar la transacció, a diferència que al 2007 no hi havien les mateixes regulacions, com per exemple: préstecs hipotecaris de molt baixa qualitat, titulització massiva de deute, derivats financers opacs, agències de "rating" infravalorant el risc, excés de palanquejament i la creença que el preu de l'habitatge sempre pujaria.
Al descomposar el deute en porcions cada cop més petites i dispersar-les arreu del món, no estaven reduint-ho, estaven augmentant-ho. Crec que es requereix d'un coneixement rigurós sobre economia per explicar els successos que van portar cap a la crisi mundial i cap al tecnofeudalisme, però crec que no es requereix d'un vast coneixement sobre ètica per concloure que va ser la cobdícia dels banquers la que va adoptar la pròpia creença de que amb aquestes accions, estaven fent un progrés pel capitalisme, cobdícia que va transformarse en bogeria que es propagaba als jugadors de Wall Street.

La metàfora del Minotaure Global
Segons la mitologia grega, el minotaure era un monstre de la illa de Creta tancat a un laberint en el que el Rei de Creta havia de fer-li una ofrena que només podia consistir en un sacrifici humà, ja que el minotaure només menjava persones. És exactament així com Varoufakis ho compara amb el paper que va tenir Wall Street a l'economia estatunidenca i al capitalisme global.
Segons la seva interpretació, després de la Segona Guerra Mundial Estats Units havia estat la gran potència industrial del planeta. Exportava més del que importava i el sistema internacional girava al voltant de la seva capacitat productiva. Tanmateix, això va començar a canviar cap a finals dels anys seixanta. La despesa militar, especialment per la guerra de Vietnam, l'augment del consum intern i la competència creixent d'economies com Alemanya i el Japó van afeblir l'equilibri econòmic dels Estats Units.
En aquest context va ocórrer l'anomenat xoc de Nixon. L'any 1971, Richard Nixon va decidir abandonar el sistema de Bretton Woods, que mantenia el dòlar vinculat a l'or. Fins llavors, altres països confiaven en el dòlar perquè podien convertir-lo en or a un preu fix. Quan Nixon va suspendre aquesta convertibilitat, el sistema monetari internacional va canviar radicalment. A partir d'aquest moment, els Estats Units van poder mantenir enormes dèficits comercials i financers sense les limitacions anteriors.
Sense la revolució informàtica, l'expansió financera moderna hauria estat impossible. Els ordinadors van permetre processar quantitats gegantesques d'informació i desenvolupar models matemàtics molt complexos per a calcular riscos, crear derivats financers i moure capital instantàniament per tot el planeta. Abans d'aquesta revolució tecnològica, les finances tenien límits pràctics molt majors: les operacions eren més lentes i el volum de complexitat era reduït. Amb la informàtica avançada van sorgir instruments financers extremadament sofisticats. Milers d'hipoteques podien agrupar-se en paquets financers i vendre's a inversors de qualsevol part del món. A més, sobre aquests paquets es construïen noves apostes: assegurances contra impagaments, derivats i productes financers cada vegada més abstractes. Gràcies als ordinadors, els mercats financers van poder operar a velocitats enormes i connectar bancs, fons i borses internacionals en temps real.
Quan va explotar la crisi hipotecària als Estats Units al 2008, el sistema sencer es va esfondrar ràpidament perquè estava profundament interconnectat.

El que havia començat com un problema en hipoteques estatunidenques va acabar afectant bancs europeus, deute públic, ocupació i economies de tot el món. Així doncs, es pot comprendre la naturalesa del capital digital.
Internet va néixer com un procés d'investigació dels Estats Units anomenat "ARPANET" gestionat per l'agència "DARPA". Era una xarxa militar de comunicacions, amb la intenció de no dependre de les forces del mercat, que posteriorment va caure en mans dels financers, on els derivats que produïen estaven basats en algoritmes tan complexos que ni tan sols ells entenien. Segons Varoufakis, els hi va afavorir aquesta complexitat, perquè els hi permetia enmascarar apostes cíniques com si fossin productes financiers intel·ligents.
Per Varoufakis, Internet no va convertir al capitalisme en invencible, va destrossar la seva capacitat evolutiva, va donar lloc al capital digital, concretament al capital al núvol, així alliberant als seus propietaris del poder, i convertint-se en una nova classe social, els tecnofeudalistes.

Tecnofeualisme: Causa estructural de la crisi del 2008.
Segons Varoufakis, estem presenciant l'auge d'una nova classe alta, on els fabricants capitalistes convencionals es veuen obligats a llogar un lloc al núvol per vendre i promocionar els seus productes, així desenvolupant una relació molt similar als serfs amb els senyors a l'època feudal. El capital al núvol té més capacitats que els anteriors béns del capital, són fabricants de desitjos, impulsors del treball proletari, amb una mà d'obra gratuïta, en creador d'espais de transacció digital privatitzats, en la que ni els compradors ni els venedors disfruten de les opcions que tindrien en els mercats convencionals.
Després del col·lapse financer al 2008, bancs centrals com la Reserva Federal van baixar molt els tipus d'interès i van crear enormes quantitats de diners per a salvar l'economia. Segons Varoufakis, gran part d'aquest capital no va acabar en sous ni en indústria tradicional, sinó en mercats financers i empreses tecnològiques. La diferència amb el capitalisme clàssic és que aquestes companyies no necessitaven demostrar beneficis immediats per a rebre finançament, els inversors apostaven per elles perquè entenien que, si aconseguien dominar plataformes digitals i acumular usuaris i dades, acabarien controlant mercats sencers. Varoufakis diu que els "nuvolistes" no van haver de convèncer directament als bancs centrals perquè el nou entorn monetari ja els afavoria automàticament: hi havia tants diners circulant que els mercats financers van dirigir enormes inversions cap a les "Big Tech". Aquestes empreses van deixar de ser simples companyies i es van convertir en propietaries de territoris digitals dels quals gairebé tota la humanitat depenem. Aquesta és la seva defensa per l'existència del sigil·lós successor del capitalisme, perquè el poder ja no es basa només en produir i vendre mercaderies i controlar els mercats d'aquestes , sinó a controlar infraestructures digitals essencials, a dominar un espai on tota la humanitat ha de dependre econòmicament, socialment, i ontològicament.
Durant el 2020, Amazon va registrar vendes pel valor de 44.000 milions d'euros a la seva seu central d'Irlanda, però no va pagar absolutament res d'impost de societats perquè no va obtenir cap benefici. Empreses com Amazon es beneficien constantment d'infraestructures públiques i col·lectives: utilitzen carreteres, sistemes educatius que formen als seus treballadors, xarxes de comunicació, sistemes judicials i tecnologies desenvolupades en gran part gràcies a inversió estatal. No obstant això, mitjançant complexes estructures fiscals internacionals, poden traslladar beneficis entre filials i reduir enormement els impostos que paguen sobre els seus guanys.

El benefici

La diferencia entre benefici i renta, es que el benefici és vulnerable a la competència de mercat i la renta no. El benefici sorgeix a través d'una inversió d'algú, la renta deriva de l'accés privilegiat a béns amb una oferta rígida, és un tipus de recurs limitat. El benefici és vulnerable perquè es basa en la inversió d'innovacions, de crear productes nous i invertir en aquests per la seva subsistència al mercat. El fet de competir per si algú altre innova en la manera per superar els productes acabats de crear és lo que fa vulnerable al benefici. El benefici com a motor del capitalisme, actualment pels tecnofeudalistes, és per perdedors, tret de la casta inferior.

Apple Store: el primer feu al núvol

La creació de la "Apple Store" va ser dels primers exemples del lloguer del núvol. Les aplicacions havien de llogar el seu lloc a l'Apple Store per vendre's i promocionar-se. Lloguer que va promocionar el seu millor producte: l'iPhone, una entrada para un amplio repertorio de placeres y capacidades que ninguna otra empresa podía ofrecer.[3]

Google, el seu gran competidor, en comptes de desenvolupar un mòbil que incités l'atenció al núvol, va desenvolupar "Android" un sistema operatiu que podria instal·lar-se gratuïtament en els "smartphones" de qualsevol fabricant que decidís utilitzar-lo.

En el context del relat d'aquest llibre sobre Varoufakis, explica perquè son pare li va dir una de les crítiques més comunes que ha rebut: Els antics feus no movien un dit, van invertir només en intriga i violència, no com els suposats feus nuvolistes no? Aquests nous feus nuvolistes han invertit molt en el desenvolupament tecnològic de les seves empreses, no són mandrosos. Varoufakis no ho nega. Els nous feus van haver de crear la seva infraestructura des de zero, encara que ja fossin rics i al igual que els capitalistes, acumulen capital, innoven, competeixen, inverteixen, i busquen beneficis a través de mercats. La diferència és que quan obtenen el seu poder i el seu territori, es comporten molt similar als antics feus: controlen l'accés a un "territori digital", imposen regles pròpies, cobren peatges d'accés i creen dependència estructural. Sobretot, la seva extremada riquesa (ja que segons les dades de Forbes[4] me n'adono que vuit dels deu homes més rics del món deuen la seva riquesa a tot el sistema que exposa Varoufakis) es deu a la teva atenció, als impostos que no paguen, al territori que lloguen a grans empreses, al lloguer a grans capitalistes en els que tú depens d'aquestes dues classes per damunt teu. Potser la seva naturalesa és similar als capitalistes, però la seva execució per la seva perseverança és tan diferent que s'han convertit els amos d'aquests.

[3] p.133 tecnofeud

[4] https://forbes.es/listas/887234/los-200-mas-ricos-del-mundo-2026-negocios/

La nova guerra freda

La nova guerra freda per Varoufakis, és la lluita per controlar el capital al núvol, el tecnofeudalisme ja determina també la geopolítica mundial.

Des de finals dels anys noranta fins la crisi financera del 2008, Varoufakis sosté que hi va haver durant anys una mena de "pacto oscuro" entre els Estats Units i la Xina. Els EUA permetien que la Xina es convertís en la gran fàbrica del món, mentre la Xina reciclava els seus enormes superàvits comercials comprant deute nord-americà i mantenint estable el sistema dominat pel dòlar. Però aquest equilibri era fràgil: Washington conservava l'hegemonia financera i tecnològica, mentre Pequín acceptava jugar dins d'un ordre internacional controlat pels EUA. Amb el temps, però, la Xina va començar a construir les seves pròpies plataformes, infraestructures digitals i sistemes tecnològics independents, i això va convertir la cooperació inicial en rivalitat constant i estratègica.

Els Estats Units disposen de grans tecnològiques com Amazon, Google, Apple, Microsoft o Meta. La Xina, per la seva banda, ha construït un ecosistema propi al voltant d'Alibaba, Tencent o WeChat, integrant comerç, comunicació, finances i vigilància digital dins d'una mateixa arquitectura tecnològica.

En aquest context, Varoufakis dona molta importància a la moneda digital emesa pel Banc Central xinès, el iuan digital. Segons ell, aquesta eina podria convertir-se en una amenaça directa al domini global del dòlar perquè permetria efectuar transaccions internacionals fora del sistema financer controlat pels Estats Units. Era diner digital emès directament per un banc central, això suprimía qualsevol intermediari dels banquers privats.

Això suposaria un malson per Washington, perquè Washington utilitza el dòlar i el sistema "SWIFT" com a armes geopolítiques: pot sancionar països, bloquejar transaccions i expulsar actors econòmics sencers de les xarxes financeres globals. El projecte xinès d'una moneda digital estatal, integrat amb les seves plataformes tecnològiques, apuntaria cap a la construcció d'un sistema paral·lel menys dependent de l'ordre financer dels Estats Units.

La guerra d'Ucraïna apareix al capítol com una acceleració dramàtica d'aquest conflicte sistèmic. Varoufakis interpreta la invasió russa i la resposta occidental no només com un xoc militar o nacionalista, sinó com un episodi dins la reorganització global del poder tecnofeudal. Les sancions imposades a Rússia mostren fins a quin punt els EUA encara controlen les infraestructures financeres mundials, però al mateix temps incentiven Rússia, la Xina i altres països a desenvolupar alternatives al dòlar i als circuits occidentals. Segons ell, això podria fragmentar internet, els sistemes de pagament i fins i tot les xarxes comercials globals en blocs digitals rivals.

El concepte de "lloguers al núvol xinès" és central en aquesta anàlisi. Varoufakis explica que la Xina no es limita a competir industrialment amb Occident; està desenvolupant les seves pròpies formes d'extracció de rendes digitals. Plataformes com WeChat o Alibaba integren pagaments, comerç, comunicació i serveis públics dins d'un mateix ecosistema controlat tecnològicament. Això permet obtenir ingressos recurrents no només venent productes, sinó monopolitzant l'accés a la infraestructura digital mateixa. Segons l'autor, aquest model tecnofeudal xinès té diferències importants respecte al model nord-americà —molt més privatitzat i dominat per corporacions—, però comparteix la mateixa lògica fonamental: crear una estructura sòlida i constant de rendes al núvol.

Avui convivim amb el sorgiment d'una nova forma de capital, que ens fa repensar els dos-cents anys d'història d'aquest per ara percebre la seva metamorfosi com: el capital al núvol com a capital digital. El proper encerclament de terres comunals estava a tocar per l'inici del segle XXI, aquest és l'accés a la nostra pròpia identitat.

Capitalisme clàssic vs. Alexa, la nostra identitat en joc.
L'anàlisi que fa Varoufakis sobre el dispositiu "Alexa" és una explicació ben clara per entendre de què tracta el lloguer al núvol.
Alexa es presenta com un dispositiu aparentment neutral dedicat a ajudar-te, en les seves paraules una tecnología de asistente virtual para el hogar, preparada para aceptar tus órdenes.[5] El que realment amaga Amazon, és que el benefici del seu producte no sorgeix de la venta d'x unitats d'Alexa, sorgeix de l'entrenament que tú li dones sense que te n'adonis. Alexa ens entrena perquè la entrenem sense fi.
És així com es diferencia d'un producte del capitalisme clàssic, on l'ideòleg del marketing del propi producte pot arribar a fer el possible per crear-nos un fetitxisme per la seva mercaderia de manera subliminal, així jugant amb els nostre sentiments i emocions.
Alexa no requereix d'una estètica idealitzada concreta. Intentar detectar el fetitxisme d'Alexa com a mercaderia clàssica és inútil perquè l'esquer és la nostra atenció, no la nostra preferència estètica i psicològica d'un objecte. Aquí ressona Baudrillard i la seva capacitat per predir la naturalesa dels productes del núvol. Amazon ens vol vendre un espai, possibilitat, configuració de símbols i signes substituint el mercat clàssic capitalista. No té sentit intentar buscar el sentit de l'èxit d'un producte com Alexa pensant com si fos un producte del segle XX.
El tecnoyonki es veu inmers en aquesta suposada realitat de productes on conviu amb Alexa, un producte proper i quotidià en el que és una ínfima peça més d'un engranatge algorítmic específicament dissenyat per a que paris atenció i consumeixis tot el temps possible davant d'una pantalla. Alexa està constantment configurant i reconfigurant els teus gustos i preferències sense que te n'adonis, i així és com crees una necessitat per existir a la gran xarxa, crees una tecnodependència a les aplicacions que et proporciona el núvol i el "mainstream".
En una societat hiperreal, l'única manera d'existir és la de tenir un perfil, en el que igualment estàs mort com diria Baudrillard quan descriu La família Loud[6], ets un subjecte no-existent que constantment intenta buscar sentit dins d'un sistema que també intenta fer el mateix. El tecnoyonki té la mateixa importància de vida i d'existència en termes algorítmics que Alexa, si es tracta des del punt de vista dels amos de les grans empreses tecnològiques com Meta, X o Amazon. Ets una microscòpica dada més que ajuda a reforçar els mecanismes dels grans engranatges del núvol.
És important no caure en el concepte de singularitat de les màquines que ens han venut les pel·lícules de ciència ficció. Tant Alexa, com Chat GPT o Gemini, no cobraran consciència pròpia encara que estiguin especialment dissenyades per a crear-nos dependència. La singularitat de la màquina és indirecta, ja que és una invenció de l'ésser humà que mai serà neutral encara que es presenti i es reforci amb un discurs del progrés i amb una idea innovo cèntrica. El que perilla son i seran els creadors, representants i perpetradors d'aquestes.

[5] p.71 tecnofeud
[6] p.58 i 59 baudri

Els exemples que deixen clara la meva postura anti-acceleracionista son l'ús militar de les IA en empreses com Palantir, l'ús per la pornificació de la cultura, l'ús per la substitució de pràctiques quotidianes de la llar, l'ús per la substitució de la recerca i l'autoaprenentatge acadèmic i l'ús per la substitució del procés creatiu i subjectiu de l'art, en definitiva, el reemplaç d'un desenvolupament cerebral real i no tecnodependent d'un ésser humà.
Un fet històric abans de la nostra dependència al núvol, em fa contrastar amb la impossibilitat de manifestar-se actualment per culpa de la petjada digital, degut a l'accés, formateig i configuració de la nostra pròpia identitat, aquest va ser les protestes dels astillers d'Euskalduna l'any 1984 per la destitució dels seus llocs de treball.[7]
La petjada digital i la tecnodependència crec que ha provocat una polarització de què i qui som. Els milers de treballadors juntament amb els milers i milers de protestants d'aquella època, semblen incomprensibles per el nostre punt de vista subjecte al núvol. La nostalgia obrera em fa dir-me a mi mateix: Eren "treballadors de veritat", eren "treballadors reals". En això em vec inmers i sé que no sóc l'únic. Evidentment van haver treballadors assenyalats i perseguits per la llei que van diguer patir greus conseqüències de les seves manifestacions (ja que semblava una guerra civil dins del propi País Basc), però no cal cap esforç informatiu per saber que avui en dia és més difícil protestar d'aquesta manera. Això és un fet profundament depressiu i existencialista pel tecno ionqui. Si aquest es para a pensar en les possibilitats i les conseqüències que suposa una manifestació de tal tipus, amb suposada idea d'escapar del sistema, segons Varoufakis, i conloc amb ell, el tecnoyonki hauria de convertir-se en un moderno ermitaño.[8]
A través de Byung Chul-Han, crec que la manifestació actual és una reacció al "altre" característic de la societat disciplinària, que conviu amb el subjecte del rendiment, que jo afegeixo que és tecnodependent, on la seva personalitat està estrictament vinculada a un narcisisme normalitzat per les xarxes socials i una addicció als algoritmes gamificats que només fan que marejar-lo, creïent que troba sentit en el seu pensament polític i en la seva personalitat, pero realment està en un atzucac, que ni el veu ni el percep, un altre intent de trobar o afegir sentit segons Baudrillard.

Proletari i serf al núvol

Segons Varoufakis, la lògica del capitalisme clàssic es reproduïa dins d'un mercat laboral concret. Els treballadors assalariats intercanviaven la seva mà d'obra (temps de vida) per produir els béns de l'empresa que formaven part per un sou, que alhora financiaven de les màquines que ajudaven a la empresa a fabricar més béns. El capital al núvol es reprodueix sense mà d'obra assalariada, treballem gratuïtament, però hi han dos conceptes que Varoufakis diferencia: El proletari al núvol i el serf del núvol.
El proletari al núvol, és el treballador d'aquestes grans multinacionals tecnològiques. És proletari perquè depèn del seu treball per viure i no controlen els mitjans digitals que utilitzen. Les condicions laborals d'un lloc de treball d'aquest caire, com per exemple un magatzem d'Amazon, no son gens diferents de la lògica del capitalisme clàssic. Lo realment diferent i vertiginós que afecta i descriu al proletari al núvol, és el fet de que el seu cap és una entitat algorítmica que manca de comprensió humana, simplement pel fet de que el cap del magatzem, ja no és una persona.

---

[7] La batalla de Euskalduna (Documental, 1985)
[8] p.81

Aquests treballadors conviuen en un ambient laboral regit per un jutge fet amb IA, on el rendiment de cada treballador precari depèn del judici objectiu d'una màquina, irònicament extret d'un relat de ciència ficció.
El serf al núvol, és un concepte radicalment ampli que envolta a tots els usuaris amb un mòbil que aportin dades al Big Data. El serf al núvol conforma la majoria d'éssers humans al planeta. L'enriquiment d'empreses com Meta, Amazon o X ve de cada petit moviment que fem a través d'Internet. El serf al núvol és la nostra intenció de viure a través de la xarxa. Les discussions polítiques, els memes, cada historia, like, comentari, cada interacció que està programada, és la nostra mà d'obra gratuïta. No és cap novetat la sensació de mareig que provoca estar gairebé dues hores seguides fent "doomscrolling", és una de les sensacions que té el tecno ionqui quan es droga.
L'alienació a la vida digital és l'anul·lació de la realitat del i sentit de la pròpia vida. L'ordre dels següents factors no altera el miratge:
No hi ha vida real.
No hi ha revolució real.
No hi ha revolució a la vida real.
L'alienació per Marx segueix vigent amb els dos conceptes d'aquest capítol. El treballador, des del punt de vista capitalista, no és una persona en si mateixa sinó una mercaderia (força de treball) que pot representar-se en el seu equivalent dinerari, és a dir, el treballador és una determinada quantitat de diners utilitzables, com a mà d'obra, per a la multiplicació d'aquest. Tant com el proletari al núvol, com el serf del núvol son treballadors assalariats que se'ls hi amagen les conseqüències de la seva mà d'obra ja que se'ls hi priva del dret a pensar i de concebre's a si mateixos com els directors de les seves pròpies accions.
L'alienació és un altre fet que descriu la vida a la que està sotmesa el tecnoyonki, on productes com Alexa, o directament l'ús i atenció de qualsevol xarxa social, ens inculca el desig d'altres productes, sabent-ho tot de la nostra persona, quan encara i així decidim compartir experiències, vivències, opinions de la nostra vida sense cap tipus de filtre, acceptant la suposada realitat virtual però no volent acceptar les conseqüències socials i psicològiques que l'activitat del nostre perfil al núvol ens provoca.

Varoufakis i el tecno ionqui
Concordo absolutament amb Varoufakis per remuntar-me a l'exemple dels astillers d'Euskalduna. Al tecno ionqui jove, se l'ha arrabassat el petit consol dels esquerrans en época del capitalisme clàssic, un petit consol per la integritat individual com a ciutadà o treballador per la supervivència i el confrontament al capitalisme.
Això és directament vinculant amb el subjecte de rendiment que explica Han. Jo bautitzo aquest subjecte actual com a tecnoyonki just per aquesta realitat. El tecnoyonki jove ha crescut amb la seva identitat a la xarxa. El narcisisme és l'aspecte més normalitzat que caracteritza l'existència a la xarxa, i la convivència amb un perfil online. La retroalimentació de la xarxa succeeix quan els joves ens hem deixat emportar pel poliment de la nostra personalitat a través d'un perfil a una xarxa que està especialment polida per captar la nostra atenció més que per dissuadir-nos, així doncs també som part de la massa segons Baudrillard. El vertader objectiu de l'ús de qualsevol xarxa és el capital, caracteritzat pel fet subjectiu de la cobdícia dels CEO d'aquestes.

El petit consol anticapitalista no desapareix, però està sotmès per la ceguera que provoca la grandària del núvol.[9] Aquest consol cec es pot explicar amb el simple fet de penjar una història a Instagram expressant una opinió anticapitalista.
Viure en el tecnofeudalisme és reconèixer que pengis el que pengis, encara que expressis una opinió profundament anticapitalista, estas donant diners pel mer fet d'obrir Instagram, penjar la historia, esperar una estona i tornar a obrir Instagram per mirar qui t'ha donat like a la història penjada. Això no és ni una barrera, ni un laberint, és un pou profund o una boira extremadament densa i ampla que no et deixa veure més enllà dels teus propis actes. Et dissuadeix, et cega, t'anul·la, t'al·liena, et micronitza, només et deixa amb la possibilitat d'adonar-te que et fa totes aquestes coses. Aquesta és la distopia on el tecno ionqui pot o no intentar rehabilitar-se.
Per l'opinió d'un jove com jo, és un fet profundament depressiu i opressiu. El fet d'adonar-se que no només vivim en una hiperrealitat plena de capes amb l'intenció d'aportar sentit a la vida mateixa, sinó que pronunciar la paraula "política" és mencionar un concepte amb una categoría de menys existència que algo que no existeix, és igual de similar que quan un ateu diu la paraula "Déu".
Aquí recau la pèrdua de l'individu clàssic que he insistit com a jove tecno ionqui al descobrir els fets de la batalla d'Euskalduna. Molts dels joves d'aquell any 1984, ara son tecno ionquis, la generació "Babyboom" també és tecno ionqui. La categoría de "treballador" no existeix per l'excés de positivitat, no existeix perquè degut al nostre narcissisme digital no podem limitar-nos a ser únicament treballadors. El caire anarcoprimitiu ressona en aquestes paraules, i admiro als joves que volen ser carnissers, sabaters, astillers o pagesos com si fos la seva virtut de vida.
El subjecte del rendiment es fragmenta a sí mateix com petites empreses. Des dels "millenials" aquest subjecte ha vist com certs YouTubers, influencers, gent amb perfils d'OnlyFans han fet una suma de diners que excedeix la seva condició de classe obrera (que no és conscient d'aquesta) i ho ha vist com un èxit sense abans adonar se'n del seu sotmetiment identitari al núvol.
No voler adonar se'n d'això és amagar la culpa i la vergonya que no sabem ni com ni quan l'hem començat a sentir, així viu la meva generació. La culpa ha de tornar, però no de manera positiva, sinó de manera negativa, ha de tornar per rehabilitar-se i militar en contra del núvol, no ha de servir per a seguir l'autoexplotació.

Tesi central d'aquest treball
El tecno ionqui que s'identifica com a tal, assumeix la culpa col·lectiva que sentim com a massa, sap que la tecnodependència és realment nociva, però encara i així, s'enfonsa en ella. És el fet d'expressar la vergonya dels deliris i rareses de les seves preferències individuals relacionades amb l'assumpció que evidentment és tecnodependent i sobretot, el fet de donar importància al desig de canalitzar la seva tecnoansietat a través de la ràbia, la passió i la desconnexió com una proposta per a deixar de ser tecno ionqui o trobar la culpa en "lo otro".

[9] *A *Breve H de la IA*, pag 14, hi han 10^{17} bytes de info a Google estimació antiga , i al Núvol? 10x23. Hi ha mes bytes que atoms a la terra? Pff pa **descriure la grandàrie del núvol, hi ha 10x50 atoms a la terra i 10x49 a la lluna, justificar CHATGPT?**

Conclusió a través de Varoufakis: Les criptomonedes no son una solució
Encara que l'origen de les criptomonedes reunía opinions diverses a favor del seu ús (socialistes, anarquistes o liberals) ja que es volia prescindir de la intervenció de qualsevol banc en els registres de les transaccions i amb un rebuig cap a l'Estat i el diner fiduciari, Varoufakis explica que les criptomonedes van acabar convertint-se en un sistema exactament igual que el que es rebutjava, ja que les economies haurien de democratitzar-se, i el capital socialitzar-se.
En paraules de Varoufakis, és realment difícil democratitzar-les:
Cuando una criptomoneda empieza a tener éxito como moneda, es inevitable que deje de funcionar como tal y se convierta en una estafa piramidal, en la que los primeros en tenerla se enriquecen a medida que aumenta el número de personas que la compran.[10]
La gran majoría de la comunitat de les criptomonedes, s'ha implantat a la societat amb altres ideologies molt properes al feixisme, al neoliberalisme o al anarcocapitalisme. Quan la defensa per la llibertat de l'individu es sent amb gran intensitat o gran emoció, on "lo otro" és l'Estat, a vegades cega la defensa per la preservació de la comunitat sense Estat, o desenmascara al que originalment no apostava per la defensa i el progrés de la comunitat.
Afirmo doncs que gairebé tots som tecno ionquis, el 75% de la població mundial té mòbil segons les Nacions Unides[11], i independentment de la ideologia, tots podem patir greus conseqüències psicològiques, per no dir que ja les estem patint. El problema ve quan aquestes ideologies que tenim tant interioritzades, son les que aposten en nom de l'individu. Totes ideologies clàssiques que mai s'han pogut replantejar la seva integritat davant del tecnofeudalisme, fet del qual no puc definir què és l'antitecnofeudalisme, el transcurs de la història ho explicarà, però sí que no em quedaré de braços creuats per expressar amb rigor i intensitat totes les inquietuds, necessitats, crisis, culpes i vergonyes que crec fermement que defineixen al tecno ionqui.
Si realment pensem en una organització que pugui controlar, reaccionar o acabar amb el tecnofeudalisme, hem d'assumir que aquest pertany a una classe més alta que la dels capitalistes clàssics. La fragmentació de la personalitat en comunitat, la dependència identitària al núvol, l'autoexplotació del jo individual del tecno ionqui, resulta en la major impossibilitat d'organització actual: ens costa més reunir-nos. La moda, el "mainstream" o l'statu quo actual, està completament regit per el condicionament de l'assumpció interna i subliminal de que: distància col·lectiva i proximitat individual = èxit.

Per finalitzar Varoufakis…La paradoxa de la revolució sense voler o la revolució passiva:
L'opressió del tecnofeudalisme és radicalment més indirecta que l'opressió del capitalisme.
El capitalisme pot afectar directament a la teva integritat física i mental, però el tecnofeudalisme sense el capitalisme com a vassall, està radicalment lluny d'afectar directament al teu cos. Ets més microscòpic i diminut pel tecnofeudalisme que pel capitalisme. Al capitalisme te'l pots trobar cara a cara encarnat en el cap de l'empresa en la que treballes, al tecnofeudalisme és impossible trobarte'l. Els tecnofeudalistes que regeixen el regne dels núvols són déus que l'únic poder tecnofeudal que tenen sobre tu és que segueixis connectat a les seves creacions i possessions, sinó, haurien de baixar dels núvols

[10] p.204 tecnofeud
[11] https://news.un.org/es/story/2023/12/1526712

per confrontar-te amb el seu poder capitalista, però és poc probable perquè això sería massa vanal, primitiu i bàrbar per ells.
Dit això, no tenim pista lliure per desconnectar i dedicar la nostra atenció en cuidar de les nostres petites comunitats? Absolutament si, més que mai. Pot ser que no sigui tan corrent fer barbacoes al carrer amb els veïns del teu carrer o barri, ni que mai hagis anat a un concert d'una banda local o que faci anys que no vas al teatre pel teu compte, però val la pena. Fer tot això alhora en unes festa de barri rodejat de la meva gent, és algo que els tecnofeudalistes mai viuran i els capitalistes haurien d'aprendre a viure-ho. En aquests llocs m'oblido del meu horari, dels meus somnis, d'estalviar, de les horroritats que vec als noticiaris, em sento connectat a la vida i desconnectat de la simulació de la vida, i sóc realment feliç disfrutant de l'oci cultural, encara que sigui per un període curt.
Pels nuvolistes només som cél·lules algorítmiques que donen diners. Som un càlcul estadístic impredictible, que els hi serveix per alimentar el seu ego estratosfèric. No puc negar la inseguretat pel fet de que saben tot sobre nosaltres, però només ho utilitzen de manera algorítmica. Pot ser que l'objectiu dels nuvolistes no sigui amb una intenció social com tant reclaca Baudrillard, és a dir, no crec que sigui un projecte tecnològic del control absolut de la nostra integritat física i espacial com sería fabricar una presó. Simplement és la conseqüència de la seva obsessió i cobdícia al adonar se'n de l'eficàcia de la seva tecnoestructura. Com més atenció donem, més diners i poder els hi donem, i la manera més efectiva és sabent tot lo possible sobre nosaltres, pel fet de que ens poden vendre més mercaderies, o poden vendre'ns subliminalment contingut a la xarxa sobretot si saben totes les preferències de la nostra personalitat.
Els ideòlegs d'un anunci capitalista d'un producte de sabates, per molt estudiat i plantejat que estigui el seu disseny, han d'endevinar la teva preferència personal. Així doncs, la història de les sabates com a mercaderia es degut a que el conflicte i la supervivència al seu mercat ha hagut de guanyar-se en base d'una lògica de prova i error sobre la teva preferència estètico-valorativa com a comprador. Per això no sols pensar que ets comprador d'Instagram, X o Tik Tok, i no tan sols perquè siguin gratuïtes, sinó perquè son hiper mercaderies que no es presenten com a mercaderies tradicionals, no es senten com a tal.
Ni t'han hagut de convençer ni has hagut d'escollir entre quina et queda millor, quina et durarà més, quina és més econòmica, quina està més de moda, quina és per a fer esport i quina és més adequada per a mudar, no. Son hiper mercaderies que formen part de tot el teu individu com més les consumeixis i menys les qüestionis (no pots qüestionar els usuaris que fan comentaris feixistes a la xarxa sense qüestionar la plataforma que els permet i el teu ús d'aquesta). Depenen de la teva personalitat i la teva personalitat depèn d'aquestes.

Què fa al tecno ionqui, ionqui?
Ja he parlat de Byung Chul-Han i de Jean Baudrillard, però en les següents seccions, els mencionaré per exemplificar casos reals per definir definitivament què és i com viu el tecno ionqui. Segons Byung Chul-Han a la "Sociedad del cansancio", el subjecte actual ja no viu en l'antiga época disciplinaria on pensadors tan importants com Foucault o Freud, argumentaven que l'individu mantenia una lògica sobre lo immunològic on es veia relacionat amb "lo otro" d'una manera negativa.

Aquest “otro”, era tant el subjecte que es diferenciava de l’hegemonia, com per exemple un immigrant o una persona homosexual, que també causava repressió en aquests mateixos per no poder o voler acceptar-se socialment, com el subjecte que t’oprimia a seguir en l’hegemonia. És així com existía aquesta dualitat de l’individu en sentit positiu, contra “lo otro” en sentit negatiu.

Per Han, el subjecte actual viu en una societat del rendiment, on l’explotació, repressió i opressió per part de “lo otro” s’esvaeix, i es configura en “lo mismo”, en l’individu mateix. Així doncs, el subjecte del rendiment s’autoexplota per encaixar en l’hegemonia, el qual suposa no reconèixer l’addicció a la tecnologia i no percebre l’existència del domini absolut del tecnofeudalisme i les seves conseqüències. Concordo absolutament amb Han en el fet que l’autoexplotació per aconseguir un suposat rendiment funcional i exitós, es deu per una ideologia profundament neoliberal.

Si per Byung Chul-Han el subjecte del rendiment està en guerra amb si mateix per un excés de positivitat on víctima y verdugo ya no pueden diferenciarse[12], jo afegeixo que el subjecte del rendiment està addicte i per tant, és tecno ionqui. Els punts de conversió de l’individu sotmès i exposat a un excés de positivitat, es comprenen en tres casos: El tecno ionqui realment no sap que ho és, però pateix “infartos psíquicos”[13]. El tecno ionqui sap que li passa, però no vol canviar-ho. El tecno ionqui sap el que és i troba solucions per a rehabilitar-se o troba solucions en les que es segueix sent un subjecte del rendiment, convertint la rehabilitació en més autoexplotació.

En la contraargumentació de Han a Baudrillard sobre la violència de la positivitat[14], Han crítica a Baudrillard per pretendre identificar un idèntic positiu en una argumentació sobre “la otredad” immunològica. De moment, jo vull reformular aquestes argumentacions sobre la imatge en favor a pretendre identificar una “otredad” com a queixa social que ha viscut el tecno ionqui jove. La violència de la imatge: Vídeos de la “DeepWeb” filtrats, pornografia, atemptats, baralles, assassinats, abús policial, accidents mortals, violència mig censurada als noticiaris i a les xarxes socials. La violència contra la imatge: censura política a la llibertat d’expressió, “deepfakes”, “deepfakes porno”, “deepfakes” de porno infantil, intel·ligència artificial generativa de porno, intel·ligència artificial utilitzada per manipular vídeos com a estratègia política. En definitiva, una barbàrie de tot tipus de violència negativa que a través de l’ull de la càmara de vídeo, en un instant s’instaura al núvol, es força, es normalitza i naturalitza, i s’adapta a la societat d’una manera positiva (excloent l’adaptació de crims com l'assassinat o la pornografia infantil, però que igualment estan subjectes al núvol i son informació pels noticiaris que els espectadors rebem passivament i ens afecta psicològicament), per això afegeixo jo: dependència a la imatge.

Aquesta dependència a la imatge es tradueix la instauració de l’addicció, normalització, acceptació o educació a la violència en la vida quotidiana del tecno ionqui.

El problema que realment planteja Han és l’excés de positivitat que constitueix al món actual, perquè costa trobar el “otro” en sentit negatiu. El que vinc a concretar és que acabo de suposar l’enemistat de la violència positiva trobant un “otro”, es pot explicar amb la tesi central d’aquest treball amb el següent exemple purament quotidià: Com ja he dit, el mareig que suposa dues hores seguides de “doomscrolling” a Instagram, és la sensació de drogadicció del tecno ionqui.

[12] p.30 sozieZEUS.DAT
[13] p.28 soziedat
[14] p.19-22 SUSSIATAT

El problema de l'excés de positivitat que planteja Han és més generalitzat, però jo el reivindico amb el concepte del tecno ionqui. La culpa que el tecno ionqui sent després d'estar dues hores fent "doomscrolling", primerament la nota amb positivitat per com està construïda l'estructura d'excessivitat positiva del tecnofeudalisme. Encara que no troba el culpable sent una estranyesa, culpa, o incomoditat perquè sap que les dues hores seguides de pantalla no són naturals per la seva integritat física, per això sent el mareig com a conseqüència psicológica i perceptiva, i l'únic culpable que pot trobar és lo contrari al "otro", és ell mateix. Quan el tecno ionqui com a subjecte es relaciona amb altres subjectes expressant l'experiència de les dues hores seguides de mòbil, i veu que cadascú expressa una raresa similar pero única, la culpa la troba en la resta de subjectes, és a dir, el tecno ionqui veu que els demés tecno ionquis també ho son, però no troben qui realment presenta la culpa, qui realment és l'agent de la negativitat, qui realment és el "otro". Per això la culpa que reivindico no ha de ser ni disciplinaria (com la culpa cristiana segons Nietzsche), ni del rendiment, ha de dirigir-se al propi Instagram, a Meta i a Mark Zuckerberg. La culpa es pot sentir en qualsevol d'aquestes fases, però la fase final és la de reconèixer l'addicció i identificar-se com a tecno ionqui per poder sortir d'aquesta fase de culpar-se a un mateix i transformar-la en eina revolucionària. La culpa com a eina revolucionària i eina terapèutica en una fase inicial de canvi social no ha de confondre's amb els recursos terapèutics que utilitza el subjecte del rendiment per autoexplotar-se sense voler. Aquí recau la meva autocrítica per conceptualitzar un suposat procés antitecnofeudalista: Com pot ser la rehabilitació del tecno ionqui sense caure en una lògica del rendiment per comprendre que com menys atenció donis a la pantalla, més antitecnofeudalista seràs?

La primitiva inacció antitecnofeudalista és més complicada d'executar per la dificultat dissuasòria i individual que caracteritza la hiperrealitat de la societat del rendiment tecnofeudal. A través de Han afirmo que, la positivització del món equival al creixement del núvol. Llavors la resposta antitecnofeudalista no només passa per la lògica de la inacció digital i desconnexió fins la desaparició absoluta de la identitat al núvol. Sí que és una resposta, però com em va dir la gran professora Núria Estrach debatent sobre marxisme, abandonar la societat no és lluitar, reclamar el que és nostre per transformar-la societat.

La fase inicial de no reconèixer-se com a tecno ionqui no només es caracteritza per la dependència a la imatge (la instauració de l'addicció, normalització, acceptació o educació a la violència), sinó que també es caracteritza per la normalització del narcisisme a les xarxes i l'acceptació de la hiperrealitat, on la convivència en un nou món percep elements de la vida (arbres, animals, semàfors o edificis) amb igual d'importància o menys que els elements de la hiperrealitat ("smartphone", xarxes socials, intel·ligència artificial), on l'ontologia dels objectes percebuts pel subjecte canvia i esdevenen hiper objectes sense capacitat real de distingir veritat i mentida sense cap dubte cartesià, realment no la falta de percepció no és un joc. Segons Han, no hi ha cap negativitat de la prohibició en una societat amb un excés de positivitat, i sí, l'atenció al núvol és tan finita com tota una vida d'un tecno ionqui.

Per Han, lo que provoca la depressió del subjecte actual, no és el moment en que l'individu cedeix davant la responsabilitat i l'esdevenir d'ell mateix com l'expressió patològica del seu propi fracàs, sinó l'imperatiu de la pressió pel rendiment. La normalització del narcisisme i l'acceptació de la hiper realitat, son la convivència amb l'addició del tecno ionqui.

Per Han, l'autoexplotació del subjecte del rendiment està lliure d'un domini extern i és més eficaç i perillosa perquè va acompanyada d'un sentiment de llibertat concebut com una

autorealització, desenvolupament o creixement personal. Sota el meu criteri, aquesta situació és la fase inicial del tecno ionqui.
Segons Ehrenberg [15], lo que causa depressió a l'individu és la falta de relació amb el conflicte al que es veu sotmès, així és com ho tracta el psicoanàlisi clàssic que afirma que la cura consisteix en donar-se conte del conflicte interior, i per Han, aquest model està obsolet. Jo no crec que estigui obsolet del tot per aplicar-lo a conèixer en profunditat l'addicció, ja que crec que el subjecte del rendiment com a tecno ionqui, també s'autosaboteja. El subjecte del rendiment segons Han fa coses per hiperactivitat i per narcisisme, no pot parar de fer-ho perquè creu en una meta amb total llibertat i s'acaba autoexplotant. Per a mi, el subjecte del rendiment, si tracto la tecnodependència, no pot parar de fer-ho perquè està addicte, no perquè sigui el seu objectiu, sent inconscient de la seva malaltia en termes de negativitat. Aquí recau un altre problema de la fase inicial, la falta de l'aplicació del reconeixement de la negativitat. Reconèixer aquesta nova espècie d'addicció a la tecnologia, és reconèixer que la negativitat no ha estat del tot eliminada, i segueix com a carburant del vehicle de la positivitat. Al reconèixer això, em posiciono i afirmo que el tecnofeudalisme no ha remplaçat al capitalisme, sinó que s'ha posicionat al damunt d'aquest, la piràmide social té un nou esglaó.
Han insisteix en que els èxits culturals de la humanitat als que pertany la filosofia, es deuen a una atenció profunda i contemplativa i la cultura requereix d'això. Per això explica la hiper atenció com a procés característic del rendiment i l'autoexplotació com un accelerat canvi de focus. Actualment costa mantenir l'atenció per fer qualsevol tasca, sobretot, costa avorrir-se. Al tecno ionqui se l'ha privat passivament d'avorrir-se, perquè li costa plantejar-se qualsevol manera de passar el temps sense donar atenció al núvol, i no només pel núvol, sinó que no pot perdre el temps, podria estar fent algo productiu es diu a si mateix.
Tornant a la incapacitat de reunió i organització social, és paradòjic i trist com tracto el fet de "no fer res i avorrir-se" com una reivindicació de "fer alguna cosa". Vec com el meu entorn es convenç per l'individualisme que caracteritza el rendiment constant. M'adono com els meus amics tenen preferències a l'hora de quedar més enllà del propi fet de reunir-nos per gaudir de la companyia humana, i sento com si quedar amb algú fos un favor per sortir de la rutina autoexplotativa on ja no tinc esperances en gaudir d'un oci festiu o nocturn perquè el subjecte del rendiment ho categoritza com algo nociu, perdedor o únicament juvenil. Crec que és la interrupció d'un procés necessari en la gent jove, ja que absurdament la reunió amb les amistats sembla un acte de militància, i si crec en l'existència i el domini del tecnofeudalisme, ho considero un fet. Cap jove sap realment què és envellir, perquè no ho viu, i l'emancipació temprana en forma de "ser tu propio jefe" o ser saludable confirma la hiper realitat dissuasòria.
Encara no em crec que la salut mental només es donada per la salut física i corporal, com si una vida sense veure als teus amics fos sana…
Han aposta per una atenció reflexiva, profunda i relaxada amb una "vita contemplativa", per mi no hi ha millor vida activa que la comunitat com a amistat, no hi ha millor última instància de trobar la felicitat en un mateix, a través de l'activitat per la convivència humana, cara a cara.
Però la lluita per canviar tot això no és gens fàcil. Concordo amb el concepte de cansanci segons Han, un cansanci que restaura la dualitat completament pel cansanci previ, i sí, per a

[15] p.92 soxiedad

que jo mateix sortís de la fase inicial, pel cansanci sense parla característic d'un zombie digital. El cansanci d'esgotament és un cansanci de la potència positiva que incapacita per fer algo, el cansanci que inspira, és un cansanci de la potència negativa, on es fa possible l'ús de lo inutilitzable. Aquí radica la dificultat de sortir de la fase inicial, i com abans he dit que es pot executar erròniament a través del rendiment, però crec que ha de ser una mescla de cansanci positiu i negatiu, ja que el tecno ionqui a d'estar actiu per autodenominar-se i tractar-se alhora que ha de relaxar-se i avorrir-se intentant trobar lo real en lo hiper real i sobretot perquè com qualsevol addicte rehabilitat, sempre s'anomenarà addicte, per a mi, això és el crit d'una generació en crisi.

Jean Baudrillard va ser un filòsof que va predir l'estructura del núvol en una època on Internet estava en els seus principis. El seu concepte de massa s'interpel·la completament amb el meu concepte de tecno ionqui, la diferència és l'agència i situació de la culpa, on segons el meu criteri pot servir com una eina revolucionària i terapèutica, però per ell és simplement un acte característic que fa la massa, encara que per ell sigui gairebé impossible de definir-la.

El pessimisme de Baudrillard traspassa en tota la seva obra per la seva assumpció del "fin de lo social", i com les persones a través de qualsevol àrea del coneixement tenim el constant intent de definir "lo social" per definir lo que ell constata com a massa, i que realment si intentem definir-la no ens adonem que som alhora part d'aquesta. És per això que tant com Varoufakis com Baudrillard, deixen els conceptes clàssics a un costat per desenvolupar les obres que he citat. Varoufakis com a economista ho fa per mostrar un nou ordre mundial explicant la història de la transformació del capital clàssic al capital digital. Baudrillard aparta els conceptes clàssics per insistir en un concepte indefinible, que és la massa, però que alhora som tots, per això equival en certa manera al concepte de tecno ionqui, ja que és el conjunt de persones convertides en receptores passives de missatges, informació i imatges no obstant, Baudrillard teoritza sense cap esperança política.

La hiperrealitat per Baudrillard, és el simulacre en el que ens trobem tots immersos. Aquesta hiperrealitat està conformada per simulacions i com a conseqüència, simulacres. La simulació sembla que sempre s'ha trobat en el poder, en els ideòlegs de l'ordre, produïda i executada per aquests a través de signes i símbols en els "mass-media". En l'època de Baudrillard (es podría constatar també que avui en dia), la simulació és una retroalimentació executada per tothom perquè la informació és produïda per una falta de sentit absoluta a la vida, per culpa de tots els mateixos intents de donar sentit, així és com la realitat es fragmenta fins esdevenir hiperreal. Baudrillard aparta la posició clàssica que argumenta que l'ordre establert és el que controla a la població, i encara que ell no vulgui dir-ho perquè la seva obra seria una paradoxa amb potes, és la seva teoria del poder i és el seu intent de definir lo social a través d'una negació: lo social no és, i la massa és indefinible.

El procés de simulació en la massa, només es pot entendre en forma negativa a través del concepte d'implosió. Al contrari de la explosió, la implosió es una força cap endins, no és una força explosiva cap a fora. Concepte per entendre el que fa la massa quan absorbeix tot el contingut dels mitjans de comunicació a través de modes. Aquí recau el meu intent en concebre l'explosió com un fet de sortir de la massa si la defineixo únicament com un tecno ionqui. Així doncs, també mostro la meva posició política per donar importància al tecno ionqui que és serf i el proletari al núvol, i posteriorment al que pertany a la classe treballadora. Per això crec que cada addicció que té el tecno ionqui, el fa aïllar-lo de lo social si aquest no té l'intenció, ni sap tractar la seva tecno dependència.

Si la massa per Baudrillard vol, li agrada, li encanta i destrueix la càrrega de sentit en un domini de la hiperrealitat (premsa rosa, "reality shows", xarxes socials, noticiaris, videojocs, joguines amb rols de gènere, "doom scrolling") és per dos factors: Per la moda. Adaptació passiva per no voler veure la nocivitat i acceptar el fet amb un moviment igual de fluït i potent que una onada. Per addicció. Aquí recau l'infart psíquic, l'ansietat i l'aïllament social, que a diferència del concepte de massa per Baudrillard, jo recalco que no són d'absoluta culpa del tecnoyonki. L'statu quo és l'artífex de l'addicció i el lloguer de la nostra atenció. Que un nen de 8 anys hagi tingut accés al porno és culpa seva?[16] Quin poder té com a massa aquest nen? No és culpa del nen, mai ho serà, tant de bo li hagués quedat clar a Baudrillard.

La realitat pel tecno ionqui està més morta que la pròpia mort. Sembla que en aquest context, és preferible la categoría de mort que de hiperrealitat com a reemplaç de la vida. Per això si el tecnoyonki s'adona del que categoritza el concepte de subjecte que el defineix, pot preferir algo real com la mort abans que la hiperrealitat, que és suposadament real. Això és la depressió com a conseqüència de viure en el tecnofeudalisme, assumpció paradoxal d'escollir la mort per voler viure algo real, sent la mort l'única veritat absoluta que designa la vida en un món ple de simulacres.

Si el tecno ionqui vol trobar el sentit a la vida política, ha de ser per una tendència a reviure i apreciar el passat (anti-acceleracionisme o anarcoprimitivisme), o ha d'intentar idealitzar el que aquest creu com hauria de ser la seva vida, procés estrictament similar al mass-media: Donar, unflar, carregar, obviar sentit a la vida.

Percebre la mort com l'única veritat en una societat hiperreal per estar addicte als seus mecanismes no és cap novetat. Crec que únicament es pot percebre la mort com la veritat absoluta amb una filosofia de vida rigorosa, i que aquesta filosofia, pugui ser aplicada al benestar de la salut mental del subjecte actual, però és realment difícil saber què és el que realment necessita el tecno ionqui quan sap o no sap que és tecno ionqui. Quan l'addicció a la tecnologia no està tractada ni es concep com una addicció real i perillosa, significa que el tecno ionqui no podrà rehabilitar-se a la societat, perquè tots som tecno ionquis en aquest sentit.

La categoría de zombie que explica Han, no només ve per la autoexplotació vinculada a l'excés de positivitat, sino que és l'acte de no fer el click mental, de no adonar-te que ets, repeteixo: sóc i som tots tecnoyonkis. Som zombies per dos fets: Tenim una tecnodependència severa a les noves tecnologies o una addicció real, o sabem que si ens parem a pensar, si aturem el procés de rendiment en el que hem posat tots els nostres esforços mentals, ens deprimim, i seguim sense aturar-nos, marejats, esgotats i amb tecnoansietat.

L'espai virtual, és l'espai que permet l'accés a l'excés de positivitat més fàcilment, per no dir, que és l'espai creador del tecno ionqui, encara que sé que Baudrillard diría que és un espai que el propi tecno ionqui ha permès i s'ha endinsat, capaç de disfrutar dels seus deliris i addiccions on no veu més enllà de la seva ansietat i depressió.

---

[16] 2019, RTVE, https://www.rtve.es/noticias/20190610/edad-acceso-a-pornografia-espana-se-adelanta-a-ocho-anos-se-generaliza-a-14/1954225.shtml

La pornificació de la cultura

La societat disciplinaria es caracteritzava per la prohibició de ser i la prohibició del plaer, la societat actual es caracteritza per l'excés de ser i l'excés de plaer.

Si el tecno ionqui és addicte al porno com a mecanisme tecnofeudalista, és perquè es veu immers en la societat del rendiment, és perquè l'abundància del consum de lo positiu (porno) és una hipermercaderia que manté una indiscutible víctima històrica negativa o un "otro" (la dona), la qual forma part d'un engranatge clàssic (patriarcat) en un nou espai de referència de control i d'alimentació de capital digital (núvol), gràcies a l'atenció i l'addicció del tecno ionqui.

Aquesta addicció que pateix el tecno ionqui, es deu a l'acceptació i normalització social del porno que es tradueix en l'acceptació i normalització de la violència, la violació i l'abús d'un "otro", a més a més, adoptat per la societat com la primera i més comuna referència d'educació sexual.

La convivència amb l'addicció al porno i a les xarxes socials es tradueix en la normalització del narcisisme i l'acceptació de la convivència amb la hiperrealitat, on elements comuns de la vida real esdevenen igual d'importants que elements de la vida virtual.

La hipercosificació no només succeeix en la dona com a víctima primordial, sinó que també passa per l'ésser humà, això descriu a la perfecció la pornosexualitat com a orientació sexual del tecno ionqui. La dona esdevé hiperreal, no és ni vertadera ni falsa. Quan el tecnoyonki està acostumat a un bast catàleg de categories a les pàgines porno, no només s'aliena convertint-se en un serf del núvol, sinó que es distancia del seu desenvolupament sexual per natura i desenvolupa un mecanisme d'atracció sexual per cosificació i per esquer i recompensa, on cada vegada haurà de cosificar més en relació als seus límits morals perquè buscarà més esquers o esquers més estranys per a que li proporcionin la recompensa que no deixarà de buscar. Així doncs li provocarà greus conseqüències socials per relacionar-se i no cosificar a una dona real. La hiper cosificació no només succeeix d'un home cap a una dona, succeeix fins a cert punt amb la vida sexual dels tecno ionquis, la incapacitat sexo-afectiva sorgeix en tothom en més o menys mesura per viure en una societat pornificada. La pornosexualitat té el seu gaudi en la conquesta visual d'un cos a través d'una pantalla, no és sexe real, és sexe com a simulació.

No és cap mentida que augmenti el consum de pornografia vexatori i violent contra les dones[17], i que els joves confessin haver realitzat pràctiques sexuals de risc. Encara que el DSM V no inclou ni l'addicció al sexe ni l'addicció al porno com una patologia psiquiàtrica definida com a trastorn addictiu, els mateixos criteris per detectar una addicció defineixen a la perfecció l'article i el problema que he escollit tractar.[18] El consum recurrent de la nova pornografia ve donat per uns algoritmes específicament dissenyats per captar l'atenció dels joves que han crescut, o nascut (en els nens de vuit anys) en aquesta realitat tecnofeudal on el porno no para de desenvolupar-se, i dona un repartiment de categories a escollir, només per cosificar i desvincular el contacte amb la realitat.

---

[17] Segons l'article de RTVE la investigadora Carmen Orte ha afirmat que el vídeo porno més vist en l'actualitat en internet escenifica "una violació en grup molt violenta", la qual cosa coincidiria amb l'augment de casos com el de "La Manada".

[18] Segons el *DSM V* una addicció es detecta per: Voler reduir o deixar de consumir la substància, però no aconseguir-ho. Passar molt de temps obtenint, consumint o recuperant-se del consum de la substància. Antulls i impulsos de consumir la substància. No aconseguir fer el que deuria en el treball, la llar o l'escola a causa del consum de la substància.

Cal remarcar que la nova pornografia està constituïda per un ús lliure de la intel·ligència artificial en casos com els del deepfake[19] són més recurrents i acceptats, o l'aplicació Onlyfans es constitueix com un model de negoci prometedor[20], així definint el símptoma de les noves generacions.
L'exemple de la "Família Loud" de la que parla Baudrillard, com el primer reality show de la història, serveix perfectament per descriure el que ocorre amb el porno. Si afirmo que per culpa de la hipercosificació l'ésser humà esdevé hiperreal, en certa manera puc dir que l'ésser humà com a entitat pornificada, mor, perquè no existeix en la realitat. Sacrifici ofer per la satel·lització a mil·lions d'espectadors per a més mil·lions d'espectadors, ja que els actors porno, segueixen sent persones, però la seva ofrenda cosificativa, els fa convertir en agents dissuasius que hiperactuen conforme a la hiperrealitat així eliminant lo pròpiament natural de lo humà, en la qual totes aquestes accions a qui més beneficien en última instància son als nuvolistes.
Crec fermament, que la pornografia és una de les eina més efectiva del tecnofeudalisme en termes de dissuasió de l'ésser humà, però sobretot, afirmo que és l'eina més efectiva del patriarcat capitalista en termes d'opressió a la dona.

La cosmotècnica de Yuk Hui

El tecno ionqui necessita una nova cosmotècnica: Tot lo prèviament exposat sobre Varoufakis, es pot relacionar amb Yuk Hui. Aquest no analitza només l'economia sinó la relació entre tècnica i cosmologia. A La pregunta por la técnica en China, Hui defensa que la tecnologia no és neutral ni universal, sinó que està arrelada en cosmovisions específiques. Des d'aquesta perspectiva, el tecnofeudalisme pot entendre's com una cosmotècnica globalitzada i homogènia, dominada per una racionalitat tècnica occidental que elimina la diversitat de relacions entre tècnica, cultura i món. Així, mentre Varoufakis descriu el poder econòmic de les plataformes, Yuk Hui permet entendre que aquest poder també implica una hegemonia cosmològica: una única manera d'entendre la tècnica i el món. Per tornar a descriure lo que és la massa per Baudrillard, aquesta fa referència a una agrupació humana que no actua com a subjecte polític actiu, sinó com un espai d'absorció de missatges, signes i simulacions. La massa no respon de manera coherent, sinó que neutralitza o dispersa els significats. Relacionant això amb Yuk Hui, es pot dir que la massa contemporània és també el resultat d'una uniformització tècnica global. En un món on predomina una única racionalitat tecnològica, les diferències culturals i simbòliques tendeixen a reduir-se, generant subjectes cada vegada més homogenis. Des d'aquesta lectura, la massa no és només un fenomen comunicatiu, sinó també cosmotècnic: és el producte d'una tecnologia que ha perdut la pluralitat de relacions entre humans, tècnica i món que Yuk Hui defensa com a possible alternativa. Per reinterpretar el subjecte del rendiment de Han, Yuk Hui entén aquest fenomen des d'un nivell més profund: el subjecte del rendiment no és només psicològic o social, sinó també cosmotècnic. És el resultat d'una tècnica que ha estat desconnectada de qualsevol marc cosmopolític plural i que imposa una única lògica d'optimització i control. Així, el cansament no és només individual, sinó que

[19]2025, Chequeado.
https://chequeado.com/el-explicador/deepfake-en-escuelas-el-caso-del-joven-que-ira-a-juicio-por-crear-con-inteligencia-artificial-imagenes-pornograficas-falsas-de-sus-companeras/
[20] Vegeu l'usuari d'Instagram: izanalonso1

expressa una forma específica de relació tècnica amb el món, en què l'ésser humà esdevé part d'un sistema d'eficiència contínua.
Per concretar la realitat del tecno ionqui representada en un objecte, he d'analitzar el telèfon mòbil. L'smartphone no és simplement un dispositiu tecnològic, sinó un objecte cosmotècnic: una entitat que integra una manera específica d'entendre el món, el temps, el cos i la relació social. En la cosmotècnica occidental dominant, el smartphone condensa una lògica d'unificació, control i acceleració. El temps es fragmenta en notificacions, la comunicació es converteix en flux constant de dades, i la relació amb el món passa a estar mediada per plataformes centralitzades. Això reforça una experiència del món basada en la disponibilitat contínua i la connectivitat constant. Igualment, des de la proposta de Hui, aquesta no és una necessitat universal de la tècnica, sinó una configuració històrica concreta. El smartphone és un dispositiu que exemplifica la cosmotècnica globalitzada contemporània, en què la diversitat de relacions entre humans i tècnica es redueix a una única lògica operativa. Així, el smartphone no només connecta persones, sinó que també configura un món: defineix què és visible, què és rellevant i què és possible. En aquest sentit, no és només una eina, sinó una infraestructura ontològica que participa en la constitució de lo real.
La meva pregunta per al lector: Si un hiperobjecte com el telèfon mòbil és un agent directe per l'addicció del tecno ionqui, per l'autoexplotació del subjecte del rendiment, una eina per la perpetuació del sotmetiment del serf i del proletari al núvol i un mode que conté una xarxa plena de modes constituïts per signes i símbols que formen la hiper realitat, perquè no l'hem democratitzat, regulat, abolit o destruït encara?

Solucions personals
A principis d'aquest any, durant el Nadal, vaig veure com un sense sostre estava mirant Tik Tok estirat al recer fet de cartrons. Fet el qual em va inspirar a reflexionar per aquest treball, però també em va deprimir per la realitat en la que vivim. Si hagués de definir al tecno ionqui, ho he de fer amb un caire polític, ja que ontològicament com es veu immers en una vida on la lògica de realitat i mentida es veu greument afectada, em costa no veure-ho tot com un tragicomèdia absurda. El tecno ionqui pot ser el propi Mark Zuckerberg enganxat als mecanismes algorítmics que están a nom seu, sé que jo ho sóc, sé que tots els meus amics ho son i sé que probablement el lector es veurà reflexat a través dels meus intents de descriure què és el tecno ionqui durant tot aquest escrit. L'únic que realment puc extreure per filosofar és el patiment i el desig de canvi personal en el que m'he vist interpel·lat. He vist que a l'hora de reflexionar les qüestions d'aquest treball amb diversa gent, he compartit la vergonya i la culpa que esmeno en la tesi central d'aquest treball, sobretot, he vist com tot tipus de persones del meu entorn ha gaudit o els ha resultat plaent filosofar sobre la dependència a la tecnologia en forma de queixa social. Igualment, el pessimisme i l'existencialisme son omnipresents en lo que conforma la vida i el concepte del tecno ionqui. He parlat del tecno ionqui jove en la majoria dels casos per referir-me a les experiències del meu entorn més proper, però el tecno ionqui també pot ser vell ja que crec que travessa des de la generació "Babyboom" fins l'actual generació alpha.
Crec que he pogut deixar clara la meva intenció de transformació social, sé què qui es consideri tecno ionqui podrà escollir entrar en debat amb mi o criticar-me per donar més forma a una espècie d'ideologia antitecnofeudalista, o podrà escollir acceptar la fagocitació de la nova tecnologia.

Per Han, tot està hipereconomitzat, sembla que ho tinguem tot a l'abast amb la globalització, però ens falta lo essencial: el món real, i aquest s'ha d'aprofitar.
El fet d'anar en contra de tot això i aprofitar el món, pot ser una realitat depriment però més carregada de sentit del que crec. Encara que jo ja estic fent el meu procés personal per deixar de ser tecno ionqui, no significa que vulgui culpar al lector, però si que l'he de presionar. El fet de que siguis un tecno ionqui que ha nascut en grans simulacres adoptats per la globalització, convençut de l'excés de positivitat al que et veus sotmès amb la teva atenció enganxada i consumida pels algoritmes del núvol, el propi acte d'anar a la natura només per estar-hi, segueix sent més real i més a prop del sentit que de la simulació. Has d'estar convençut.
Abans d'acabar vull recordar al lector el concepte de treballador en torn al narcissisme normalitzat i a la realitat tecnofeudal. Crec que per aquesta raó cap jove vol ser carnisser, ni paleta, ni sabater, ni teleoperador, ni ferreter, son els subjectes actuals que prioritzen el seu narcisisme i identitat al núvol. Això sí que és culpa nostra com a massa, em permès la hiperrealitat com el nou capitalisme. Ens han fet creure que treballar al núvol és òptim, que els nous referents culturals son treballadors exitosos d'aquests que es presenten com a "influencers", i aquests no deixen de ser part de la massa, el que vol la massa és llepar-li el cul a la simulació per falta de sentit.
El fet de que tothom pugui accedir a la universitat, que l'increment en els últims cinquanta anys ha sigut absurd, això ens ha creat un ideal de llicenciatura com a personalitat, abans que llicenciatura per poder ser treballador. La competitivitat ja no és real, simplement no hi ha aforament ni per estudiar ni per treballar de lo que has estudiat. Això crea nous graus que no tenen sortides laborals, quan hauria de ser lògic reivindicar-se per voler treballar del lustre estudiat. Cosa la qual no em sorprèn que ADE, Psicologia i l'enginyeria informàtica siguin els graus amb més demanda d'estudiants, fet que descriu a la perfecció la societat del rendiment en el tecnofeudalisme.
Podria explicar vàries propostes més a part d'anar a la natura, perquè crec que realment serveixen terapèuticament: des de utilitzar un mòbil antic, jugar a una videoconsola de la infància, llegir un diari, utilitzar diners en efectiu, fer recerca a la web amb el sufix "-IA"… totes aquestes substitucions son absolutament degudes a la realitat tecnofeudal i irònicament a un enyor del capitalisme clàssic. Volem el fetitxisme de la mercaderia clàssic, no volem hipermercaderies, creïem que els nens es mereixen un catàleg de joguines en comptes d'una tableta digital, trobem a faltar l'intercanvi de béns clàssic amb els antics anuncis.
Recordar al lector que:
L'amistat i l'amor en persona de la vida comunitària és per naturalesa, la descripció de la felicitat més comuna en tota la història de l'ésser humà.
L'addicció a la tecnologia i als seus nous mecanismes és igual que qualsevol addicció, però l'exemple de l'addicció al porno és una batalla amb un mateix perquè pots no afectar personalment a ningú.
Les manifestacions en contra del capital han de requerir un estudi per conèixer la naturalesa del capital digital per reconèixer que la naturalesa de la manifestació en una societat hiperreal, ha canviat.
La llibertat capitalista i la llibertat del rendiment son falses perquè són inassolibles, la llibertat natural és inassolible perquè és il·legal.

Bibliografia:

Yanis Varoufakis. *Tecnofeudalismo: El sigiloso sucesor del capitalismo*. Barcelona: Deusto, 2024.

Jean Baudrillard. *Cultura y simulacro.* Barcelona: Kairós, 2025

Byung Chul-Han. *La sociedad del cansancio.* Barcelona: Herder. 2023.

Yuk Hui. *La pregunta por la cosmotècnica en China.* Buenos Aires: Caja Negra, 2024.

Marx, Karl. *Manuscritos económico-filosóficos de 1844*. Traducción de Wenceslao Roces. México: Grijalbo, 1968.